

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

ΕΣΤΙΑ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΙΔΡΥΘΕΝ ΚΑΤΑ ΤΟ 1876

Δς.

Συζυγικόν ειδύλλιον

Μίμησις

Εικονογραφημένη Εστία, Αθήνα

τμ. 31, τχ. 13 (1891), σ. 196-197

ΣΥΖΥΓΙΚΟΝ ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ

Ἄνδρες καὶ ἡ Κυρία Παραξενίδου μετέβησαν εἰς τὸ Νέον θέατρον Ἀθηνῶν, διὰ τὴν ἀκούσασθαι τὸ ἰταλικὸν μελόδραμα, καὶ ἔχοντες καθίσματα εἰς τὴν πρώτην σειρὰν τῆς αἰθούσης.

Ἡ ΚΥΡΙΑ.— Ἀφοῦ μὴν ἄξιόθνητος καὶ ἡ εὐγενεία σου νὰ μὲ φέρῃς ἔς τὸ θέατρον, ἔπρεπε τοῦλάχιστον νὰ εὐρῆς θέσεις τῆς προκοπῆς. Ἐσὺ ὅμως θὰ εἶπες μέσα σου: «πολὺ τῆς εἶνε κί' αὐτό!»

Ο ΚΥΡΙΟΣ, ἑκπληκτος.— Μὰ, γυναϊκά μου, εἴμεθα εἰς τοὺς πρώτους πάγκους καὶ πρὸς τὴν μέσην ἐπλήρωσα δέκα δραχμὰς γιὰ τὰ καθίσματα αὐτὰ καὶ ὅλος ὁ κόσμος τὰ θεωρεῖ ἀπὸ τὰς καλλιτέρας θέσεις τοῦ θεάτρου. Ποῦ ἤθελες λοιπὸν νὰ σὲ πάω; ἔς τὸ δημοτικὸν θεωρεῖον;

Ἡ ΚΥΡΙΑ, προσβεβλημένη.— Γιατί τάχα μὲ τόσῃν εἰρωνείαν μοῦ μιλεῖς γιὰ τὸ δημοτικὸν θεωρεῖον; Κατὰ τὴν γνώμη σου θὰ τὸ ἐξευτέλιζα ἂν ἐπήγαινα ἐκεῖ, ἔ!... Καλλίτερα νὰ μὴ με ἔφερνες ἔς τὸ θέατρο, ἀφοῦ εἶγες σκοπὸν νὰ μοῦ κάνῃς τέτοια κομπλιμέντα.

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Μὰ ὄχι, ὄχι! μόνον σοῦ τὸ εἶπα, γιὰ νὰ σοῦ ἀποδείξω πῶς ὕστερα ἀπὸ τὸ δημοτικὸν θεωρεῖον καλλίτεροι θέσεις εἶνε κί' ἰδικαί μας τὰ ἄλλα θεωρεῖα εἶνε πολὺ ὑψηλὰ μ' ἔννοιας; Καὶ εἰς τὸ ταμείον τοῦ θεάτρου, ὅταν ἐξήγησα ἀπὸ τὰς καλλιτέρας θέσεις, μοῦ ἔδωκαν αὐτάς. Ἐπειτὰ δὲ πῶς δὲν εἶνε καὶ φθηνὰ δέκα δραχμὰς!

Ἡ ΚΥΡΙΑ.— Ἐτσι, πῆγες καὶ πέταξες δέκα δραχμὰς, χωρὶς κἄν νὰ ἰδῆς ποῦ εἶνε τὰ καθίσματά μας; Ὡστε ἂν μᾶς ἔβαζαν καὶ εἰς τὸ ὑπερῶν, δὲν θὰ ἔλεγες τίποτε.

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Θέσεις ποῦ πληρώνεται πέντε δραχμὰς δὲν ἔμπορεῖ νὰ εἶνε εἰς τὸ ὑπερῶν.

Ἡ ΚΥΡΙΑ.— Ἀλλὰ εἶνε τέλος πάντων ἐδῶ ποῦ εἶνε, ἐδῶ ποῦ ἔτυχαν νὰ εἶνε...

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Δὲν ἔτυχαν τὰ ἐδιάλεξα ἐγὼ εἰς τὸ τυπωμένον σχέδιον τοῦ θεάτρου, ποῦ μοῦ ἔδειξαν ἔς τὸ ταμείον.

Ἡ ΚΥΡΙΑ.— Ὡστε τὰ πῆρες χωρὶς νὰ τὰ ἰδῆς, χωρὶς νὰ δοκιμάσῃς ἂν εἶνε μαλακὰ.

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Μὰ κανένας δὲν συνειθίζει νὰ τὸ κάνῃ αὐτό; ἔπειτα τὴν ἡμέρα εἶνε θεοσκότεινα ἐδῶ μέσα.

Ἡ ΚΥΡΙΑ.— Ἐγὰθῆσαν τὰ φανάρια;

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Ὡ!

Ἡ ΚΥΡΙΑ.— Τί ὦ;... Ἀλλὰ βέβαια τί σὲ μέλει ἂν πονέσουν τὰ κόκκαλά μου εἰς αὐτὰ τὰ σανίδια ποῦ μ' ἐκάθισες! Φτάνει ἐσὺ νὰ μὴ χαλάσῃς τὴν ἡσυχίαν σου.

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Νὰ σοῦ βάλω τὸ ἔπανωφόρι μου νὰ καθίσης ἐπάνω;

Ἡ ΚΥΡΙΑ.— Ὠραῖο προσκεφαλάκι!... Ὅλα σου τα κομπλιμέντα εἶνε τοῦ αὐτοῦ εἴδους. Ἄντι νὰ μοῦ στρώσῃς τὸ ἔπανωφόρι σου, καλλίτερα θὰ ἔκαμνες νὰ πᾶς ν' ἀνοίξῃς τὴν πόρτα ν' ἀναπνεύσω λιγάκι ποῦ μ' ἐπνίξε ἡ γειτόνισσά μου ἐδῶ μὲ τὸ πατσουλί.

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Μὰ πῶς ἔμπορῶ ν' ἀναστατώσω ὅλον τὸν κόσμον γιὰ νὰ περάσω ἀφοῦ ἄρχισεν ἡ παράστασις;

Ἡ ΚΥΡΙΑ.— Ἄ, βέβαια, γιὰ τοὺς ξένους σὲ μέλει καὶ γιὰ μένα, γιὰ τὴν μετέρα τῶν παιδιῶν σου, δὲν σε μέλει τίποτε.

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Ἐπειτα καὶ ἂν τὴν ἄνοιγα θὰ ἐγίνετο βεῦμα καὶ ὅλοι θὰ ἔτρεχαν νὰ τὴν κλείσουν.

Ἡ ΚΥΡΙΑ.— Ὡστε πρέπει καὶ καλὰ νὰ λιποθυμήσω ἐγὼ γιὰ τὸ χατήρι αὐτῆς ἐδῶ.

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Σούτ! νὰ μὴ σ' ἀκούσῃ!

Ἡ ΚΥΡΙΑ.— Νὰ μὴ μ' ἀκούσῃ; ἄς μὴν ἔβαζε πατσουλί, σὰν καμμιά πατσαθούρα.

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Πατσουλί βάζουν καὶ καθὼς πρέπει κυρία.

Ἡ ΚΥΡΙΑ.— Μὲ ἄλλους λόγους ἐγὼ δὲν εἶμαι καθὼς πρέπει νέο κομπλιμέντο πάλι! Κρίμα ποῦ δὲν ἐπῆρες ἐσὺ αὐτὸ τὸ μυρωδάτο φρούτο νὰ κάθεται, ὅπως κάθεται παρέκει ὁ ἄντρας τῆς ἔς τὸ πλάι τῆς σὰν στύλος.

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Κάνει ὁ ἄνθρωπος ὅτι ἔπρεπε νὰ κάνουμε κ' ἐμεῖς προσέχει εἰς τὴν παράστασιν.

Ἡ ΚΥΡΙΑ.— Ὠραῖα παράστασις! δὲν καταλαβαίνω τίποτε!

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Ἄν ἐπρόσεχες... ἂντι νὰ ὀμιλῆς.

Ἡ ΚΥΡΙΑ.— Νὰ κάθωμαι μὲ κλειστὸ στόμα, βουβή;

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Δὲν εἶπα αὐτὸ... Ἀλλὰ τέλος πάντων, ἅμα ἀνοίξῃ ἡ σκηνή, εἶνε συνήθεια νὰ μὴ μιλῇ κανεὶς.

Ἡ ΚΥΡΙΑ.— Καὶ νὰ βλέπῃ αὐταὶ τῆς ἀηδίας!

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Δὲν μοῦ φαίνονται ἀηδίας...

Ἡ ΚΥΡΙΑ.— Ἐτσι ἔ! καὶ ποῦ γίνονται, σὲ παρακαλῶ, αὐτὰ ποῦ βλέπεις τώρα ἐπάνω εἰς τὴν σκηνήν; Ἐνῶ τοὺς κυνηγοῦν καὶ βιάζονται νὰ φύγουν, αὐτοὶ κάθονται καὶ τραγουδοῦν, καὶ ὄχι ἕνας ἕνας, παρὰ ὅλοι μαζί. Ἐπειτα ὅποιος μπαίνει καὶ βγαίνει ἀνοίγει καὶ τὰ δυὸ φύλλα τῆς πόρτας σὰν νὰ ἔχη νὰ περάσῃ κανένα μπαούλο, κ' ἔπειτα ἡ πόρτα κλείνει μόνη τῆς... Καὶ δὲν εἶνε ἀηδίας;

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Ὑποτίθεται ὅτι οἱ πόρτες δὲν κλείνουν μόναις; κάποιος ὑπηρέτης εἶνε ἀπὸ πίσω καὶ κλείνει.

Ἡ ΚΥΡΙΑ.— Κάθε κάμαρα λοιπὸν καὶ ὑπηρέτης ὠραῖον οικοκυριό! Αὐτὰ ἔρχεται νὰ μάθῃ κανεὶς ἔς τὸ θέατρο; Καὶ μοῦ ἔλεγες χθὲς πῶς τὸ θέατρον εἶνε σχολεῖον μορφώσεως ἡθῶν ὠραῖα ἡθῆ μορφώνει. Κύτταξε κρυφομιλήματα ἐκεῖνη ἡ γοντρή ποῦ φωνάζει μαζί μ' ἐκεῖνον τὸν κοντὸ μὲ τὸ μού. Δὲν ντρέπεται παντρεμένη γυναῖκα; Καὶ ὁ ἄντρας τῆς κουφὸς εἶνε καὶ δὲν ἀκούει τὰ ξεφωνητά τῆς.

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Μὴν τὰ παίρνῃς τὰ πράγματα ἔτσι τραγικά.

Ἡ ΚΥΡΙΑ.— Τώρα θὰ μοῦ πῆς πῶς θὰ ἴσουν πολὺ εὐχαριστημένος, ἂν εἶγες τὴν τύχην ἐκεῖνου μὲ τὸ μού... Βλέπω δὲ καὶ μὲ τί γουρλωμένα μάτια τὴν κυττάζεις τῆ φωνακλοῦ.

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Μὰ ἐπὶ τέλους γιατί ἤλθα; γιὰ νὰ κλείσω τὰ μάτια μου καὶ ν' ἀκούω ἐσένα;

Ἡ ΚΥΡΙΑ.— Ὅχι, κύριε! ἤλθες μὲ τρεῖς σκοποὺς καὶ τοὺς τρεῖς ἐναντίον μου: πρῶτον νὰ μοῦ σπάσῃς τὰ κόκκαλα εἰς τοὺς πάγκους αὐτοὺς, δεύτερον νὰ μὲ δηλητηριάσῃς μὲ τὸ πατσουλί καὶ τρίτον νὰ μοῦ διαφθερίσῃς τὰ ἡθῆ.

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Σὲ παρακαλῶ, σόπα ὁ κόσμος γελά μαζί μας.

Ἡ ΚΥΡΙΑ.— Γελά μαζί σου; σὲ οἰκτεῖρει, καὶ ἔχει δίκαιον. Ἄν σοῦ ἀρέσει αὐτὸ μείνε ἐγὼ φεύγω, ἔσκασα, δὲν ἀντέχω. Ἐλα, ἔλα, πᾶμε ἔς τὸ ταμείον νὰ πάρουμε πίσω τὰς δέκα δραχμὰς; θὰ χαλάσω τὸν κόσμον γιὰ νὰ μᾶς δώσουν πίσω τὰ λεπτὰ μας; θὰ τοὺς πάω ἔς τὴν ἀστυνομίαν. Ἐσὺ νὰ ἔρχεσαι μαζί καὶ νὰ μὴ μιλῆς, ἀφοῦ δὲν εἶσαι ἄξιος γιὰ τίποτε; ν' ἀφήγεται κανεὶς ἔς τὸ θέατρο γιὰ νὰ ἰδῇ αὐτά... Ὅριστε... ἄρχισαν καὶ τὰ φιλιὰ τώρα...

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Μὰ ἀφοῦ εἶνε μητέρα καὶ γυιὸς γιατί νὰ μὴ φιληθοῦν;

Ἡ ΚΥΡΙΑ.— Θέλεις νὰ τὰ σκεπάσῃς κί' ὅλα! Ποῦ βρέθηκε μητέρα συνομιλήτικη μὲ τὰ παιδιὰ τῆς; Τὸ λέει ἔτσι ψέμματα ἀπὸ ντροπῆ; θὰ μείνῃς νὰ τοὺς καμαρώσῃς; Ἐγὼ φεύγω.

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Στάσου τοῦλάχιστον νὰ τελειώσῃ

ἡ πράξις.

Ἡ ΚΥΡΙΑ.— Ἐφυγα!..

Ἡ ΚΥΡΙΟΣ.— Θὰ ἀναστατώσωμε τὸν κόσμον γιὰ νὰ περάσωμε.

Ἡ ΚΥΡΙΑ.— Ἄν δὲν πᾶς ἐμπρὸς ἐσὺ ν' ἀνοίξῃς δρόμο, θ' ἀργίσω νὰ περιπατῶ ἐπάνω ἔς τὰ γόνατα τῶν καθισμένων.

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Μὰ ἔχε λίγην ὑπομονήν, ἐπὶ τέλους.

Ἡ ΚΥΡΙΑ.— Ὡ! ὦ! τὰ νεῦρά μου!..

Πίπτει εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Κυρίου λιπόθυμος. Αὐτὸς δὲ, βοηθούμενος ἐπὶ τινοῦ ἀγνωστοῦ, τὴν φέρει εἰς τὴν ἄμαξαν.

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ, ἀποχαιρετῶν τὸν Κύριον.— Ἄν μὲ χρειασθῆτε καμμίαν φορὰν διὰ τὴν Κυρίαν σας, ὀρίστε τὸ ἐπισκεπτήριόν μου.

Ο ΚΥΡΙΟΣ, ἀναγινώσκων.— «Σιδερόχρητος, θηροδομαστής».

Μίμησις

ΔΣ